

ΑΝΑΚΟΠΗ

(933 και 614 επόμενα Κ.Πολ.Δικ. Ειδική Διαδικασία Περιουσιακών Διαφορών)

Του Θωμά - Δημητρίου Σπανού του Χρήστου, κατοίκου Ρόδου, 5^ο χιλιόμετρο
Ρόδου - Λίνδου, με Α.Δ.Τ: ΑΗ 950857 και ΑΦΜ 027637336, ΔΟΥ Ρόδου.

ΚΑΤΑ

1. Του Ανδρέα Μαντζόν του Φραγκίσκου και της Αλεξάνδρας, κατοίκου Ρόδου, οδός Υψηλάντου αρ. 13, με ΑΦΜ 020923817 ΔΟΥ για λογαριασμό του και ως κληρονόμου της θανούσας μητέρας του και αρχικής διαδίκου Αλεξάνδρας χήρας Φραγκίσκου Μαντζόν το γένος Αναστασίου και Ειρήνης Κατσαρά.
2. Της Ειρήνης Μαντζόν του Φραγκίσκου και της Αλεξάνδρας κατοίκου Ρόδου, οδός Πελοποννήσου αρ.2, με ΑΦΜ 064627854 ΔΟΥ Ρόδου ως κληρονόμου της θανούσας μητέρας της και αρχικής διαδίκου Αλεξάνδρας χήρας Φραγκίσκου Μαντζόν το γένος Αναστασίου και Ειρήνης Κατσαρά.
3. Της Μαρίας Μαντζόν του Φραγκίσκου και της Αλεξάνδρας κατοίκου Ρόδου, οδός Πίνδου αρ. 33, με ΑΦΜ 017822478 ΔΟΥ Ρόδου ως κληρονόμου της θανούσας μητέρας της και αρχικής διαδίκου Αλεξάνδρας χήρας Φραγκίσκου Μαντζόν το γένος Αναστασίου και Ειρήνης Κατσαρά.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΚΥΡΩΣΗ

Του υπ' αριθμόν 277/2025 απογράφου της υπ' αριθμόν 40/2021 αποφάσεως του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ρόδου (τακτική διαδικασία) και της κάτωθι αυτής από 25-06-2025 επιταγής πληρωμής του δικηγόρου Ρόδου Μηνά Τσέρκη.

Οι αντίδικοι επέδωσαν κατά εμού τις προσβαλλόμενες στις 30-06-2025 τις οποίες ζητώ να ακυρωθούν για τους κάτωθι νόμιμους, βάσιμους και αληθινούς λόγους που επικαλούμαι.

ΑΚΥΡΟΤΗΤΑ ΕΠΙΤΑΓΗΣ

Με την προσβαλλόμενη επιταγή επιτασσόμαστε να καταβάλλουμε στους αντιδίκους για την σύνταξη της επιταγής αυτής (αμοιβή δικηγόρου) το ποσό των 32.815 €.

Έχει κριθεί νομολογιακά (βλ.82/2024 Εφ. Πατρ) ότι :

«Η εξισορρόπηση δικαιωμάτων δανειστή και οφειλέτη στο πλαίσιο της εκτελεστικής διαδικασίας, ελέγχεται μέσω της αρχής της αναλογικότητας όπως αυτή κατοχυρώνεται στα άρθρα 25§1 Σ/2001, η οποία συνιστά γενική αρχή του δικαίου για τον έλεγχο περιορισμών ατομικών δικαιωμάτων υπό τρία κριτήρια καταλληλότητα, αναγκαιότητα και αναλογικότητα υπό τη στενή έννοια (ήτοι η εφαρμογή και ερμηνεία του νόμου από το Δικαστή πρέπει να είναι: α) πρόσφορη για την επίτευξη του σκοπού που επιδιώκεται με αυτήν, β) αναγκαία για την επίτευξη του εν λόγω σκοπού, με την έννοια ότι το αυτό αποτέλεσμα δεν μπορεί να επιτευχθεί με ένα ανώδυνο ή ηπιότερο μέσο και γ) αναλογική εν στενή έννοια, δηλαδή να τελεί σε εσωτερική αλληλουχία προς τον επιδιωκόμενο σκοπό, ώστε η αναμενόμενη ωφέλεια να μην είναι ποιοτικά και ποσοτικά κατώτερη από τη βλάβη που προκαλείται (ΟΛΑΠ 5/2013, ΟΛΑΠ 271/2008) Αν και η λειτουργία της αρχής απευθύνεται κυρίως στο νομοθέτη, κατά την ΟΛΑΠ 6/2009 (ΕΛΔνη 2009, 91επ), στις σχέσεις ιδιωτών η παραβίασή της μπορεί να αφορά περιπτώσεις όπου ο νομοθέτης έχει θεσπίσει υπέρμετρους περιορισμούς ατομικών δικαιωμάτων. Ομοίως η ΟΛΑΠ 9/2015 (ΕφΑΔ 2016, 139) επιβεβαίωσε ότι η αρχή επενεργεί σε κάθε είδους κρατική δραστηριότητα, απευθύνεται λοιπόν και στο Δικαστή που οφείλει... κατά την ερμηνεία και την εφαρμογή των διατάξεων της κοινής νομοθεσίας που άπτονται των δικαιωμάτων αυτών (θεμελιωδών δικαιωμάτων) να προστρέχει στο κρίσιμο για την όλη έννομη τάξη της συνταγματικής αρχής της αναλογικότητας. Η αναγκαστική εκτέλεση δε αποτελεί συνταγματικά κατοχυρωμένη μορφή έννομης προστασίας (ΟΛΑΠ 21/2001, ΕΛΔνη 2002, 83 επ) που για την παροχή της το κράτος εισέρχεται στον χώρο (των επίσης συνταγματικά κατοχυρωμένων) ατομικών δικαιωμάτων του οφειλέτη προκειμένου να ικανοποιηθεί ο δανειστής. Ήδη με την ΟΛΑΠ 8/2021 (ιστοσελίδα ΑΠ) το Ανώτατο Ακυρωτικό, επιβεβαίωσε ειδικά επί του ζητήματος των αμοιβών των δικηγόρων, την εφαρμογή της αρχής, αναλογικότητας κατά την ερμηνεία, άλλης διατάξεως (άρθρο 63 ν. [4194/2013](#)) περί αμοιβών του Κώδικα Δικηγόρων, θέτοντας ως βάση ιστορικά, τελολογικά κριτήρια, αναδεικνύοντας την λογική ανακολουθία και τα ανεπιεική αποτελέσματα που προκύπτουν από τη μη εφαρμογή της αρχής, ακόμη και επί σαφών κανόνων. Στην ερμηνεία του το ακυρωτικό ανέδειξε ως κριτήρια ερμηνείας σε σχέση με την κατάργηση του καθορισμού των κατώτατων αμοιβών υπό το νέο ΚωδΔικ, την εξισορρόπηση σε σχέση με τους περιορισμούς στην ελευθερία της εγκατάστασης και ελεύθερης κυκλοφορίας υπηρεσιών, που συνεπάγεται ένα τέτοιο σύστημα εντός της ΕΕ και των κανόνων που απορρέουν από το Ενωσιακό Δίκαιο και τη νομολογία του ΔΕΕ (Απόφαση 05-12-2006, , υπόθεση C-94/04), την εξυπηρέτηση του δημοσίου συμφέροντος της προστασίας της αξιοπρέπειας του δικηγορικού επαγγέλματος, της ευρυθμίας του συστήματος απονομής της δικαιοσύνης, αλλά και της ποιότητας των παρεχομένων, από τους δικηγόρους, στους πολίτες, δικηγορικών υπηρεσιών, προς τη Συνταγματική Αρχή της αναλογικότητας (άρθρ. 25 παρ. 1) . Η ερμηνεία, με δεδομένη της προβληματική διατύπωση της διατάξεως, του άρθρου 72 ΚωδΔικ, δεν μπορεί παρά να διέπεται από τα ίδια κριτήρια, έχει όμως την ιδιαιτερότητα ότι αφορά καθορισμό αμοιβής στο πεδίο της εκτελεστικής διαδικασίας, σε πεδίο δηλαδή τριμερούς σχέσεως κράτους-δανειστή -

οφειλέτη. Με τη θέσπισή της, υπό το πλαίσιο που προσδιορίζει η ΟΛΑΠ 8/2021, ο νομοθέτης εκφράζει καταρχήν εμπιστοσύνη στο δικηγορικό σώμα, θεσπίζοντας όμως ένα (διευρυνόμενο ούτως ή άλλως) όριο, κατά την ακολουθούμενη από την παρούσα εκδοχή, σε ένα πεδίο που λόγω των αντικρουόμενων συμφερόντων απαιτεί παρέμβαση. Η εκδοχή της ερμηνείας ότι η διάταξη θεσπίζει όριο και όχι ότι ισούται με τη δικαστική δαπάνη, είναι συμβατή με τα παραπάνω κριτήρια και λειτουργεί εξισορροπητικά στο πλαίσιο των αντικρουόμενων συμφερόντων στην τριμερή σχέση δανειστή, οφειλέτη και κράτους στο πεδίο της αναγκαστικής εκτέλεσης, λαμβάνοντας υπόψη και το γεγονός ότι στο πεδίο της εκτέλεσης υπερβολικό ύψος εξόδων λειτουργεί ως περιορισμός του δικαιώματος (20Σ) . Αντίθετη ερμηνεία οδηγεί σε ανακόλουθα και ανεπιεική αποτελέσματα όπως ενδεικτικά στην περίπτωση που αποσυνδέεται η δικαστική δαπάνη από την έκβαση της δίκης (177, 185 [ΚΠολΔ](#)) ή όταν εκ του είδους του τίτλου δεν υπάρχει διάταξη περί δικαστικής δαπάνης (όπως επί συμβολαιογραφικών εγγράφων) . Η μεταφορά εξάλλου ως εξόδου εκτελέσεως, εξόδων άσχετων με το δικηγορικό έργο, που προκύπτουν κατά την εκκαθάριση της δικαστικής δαπάνης (189 [ΚΠολΔ](#)), θέτει ζητήματα ανυπαρξίας σύνδεσης της αμοιβής με συγκεκριμένο δικαιολογητικό λόγο επιβολής, γεγονός που την καθιστά κατά το μέρος αυτό αναιτιολόγητη. Οι πράξεις εκτελέσεως που παραβιάζουν την αρχή της αναλογικότητας θα πρέπει, κατά τις αρχές του δικονομικού μας συστήματος (951 § 2 [ΚΠολΔ](#) να κηρύσσονται άκυρες μετά από ανακοπή (933 [ΚΠολΔ](#) βλ. αναλυτικά για τη λειτουργία της αρχής της αναλογικότητας Π. Γέσιου-Φαλτσή, Δίκαιο Αναγκαστικής Εκτελέσεως, Γενικό Μέρος, Β εκδ (2017), § 9, 141 επ, 177, 182-184) . Για την αμοιβή επομένως για σύνταξη επιταγής, η οποία υπό το ισχύον δίκαιο ρυθμίζεται με το άρθρο 72 ΚωδΔικ, η αυξομείωσή της, κατ 'εφαρμογή της αρχής της αναλογικότητας στο πλαίσιο σχετικού λόγου ανακοπής, μπορεί να επιτυγχάνεται με βάση τα κριτήρια του άρθρου 58§5 ΚωδΔικ, (Π. Γέσιου-Φαλτσή, ό.π, § 29, σ. 501, Γιαννόπουλος, Η δικηγορική αμοιβή (2016), 289 επ), Κατά τον ίδιο τρόπο άλλωστε, με αντίστροφο σκεπτικό (περί μη εφαρμογής του κατώτατου ορίου δικηγορικής αμοιβής) είχε διαμορφωθεί νομολογία σε σχέση με το άρθρο 98§ 1 του προϊσχύοντος ΚωδΔικ (ΑΠ 551/2005, ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 450/2006, ΧρΙδΔ 2006, 616, ΕφαΘ 1334/2003, ΕΛΔνη 2003, 1416) . Επομένως, εφόσον η αμοιβή του άρθρου 72 κριθεί υπέρογκη (58 παρ 5β), κατ'εφαρμογή της αρχής της αναλογικότητας, και ελλείψει πραγματικών στοιχείων δεν μπορούσε να έχει αξιολογηθεί αλλιώς από το δικηγόρο (ήτοι κατά τα προβλεπόμενα στο άρθρο 58§1-§4) ο δικαστής ή το δικαστήριο και αυτεπάγγελτα μπορεί να προσδιορίσει τη νόμιμη αμοιβή με βάση το ποσό που έπρεπε να ζητηθεί με την αγωγή (εν προκειμένω με την επιταγή), είτε κατά την εκτίμηση του είτε λόγω περιορισμού του αιτήματος της (επιταγής) αγωγής κατά συμμόρφωση του δικηγόρου προς έγγραφη εντολή του εντολέα του ή του αντιπροσώπου του. Τα κριτήρια της § 5 εδ. α του άρθρου 58 ΚωδΔικ, για ζητήματα αυξήσεως αμοιβών, απηχούν την αρχή της αναλογικότητας, οι δε § 1 και § 3 του ίδιου άρθρου οι οποίες καθιερώνουν προτεραιότητα των συμφωνιών αμοιβής δικηγόρου, καταρρίπτουν την υποστηριχθείσα άποψη περί αποκλειστικότητας και υποχρεωτικότητας της αμοιβής ίσης με το ύψος της δικαστικής δαπάνης στο άρθρο 72, η οποία μόνο ως όριο, ως εξισορροπητικός των αμοιβών του άρθρου 58 κανόνας (ιδίως της § 1) μπορεί είναι νοητός, λόγω των αντικρουόμενων συμφερόντων της εκτελεστικής διαδικασίας».

Στην προκειμένη περίπτωση οι καθ 'ων με την ανακοπτόμενη επιταγή, με επιτάσσουν να τους καταβάλω για τη σύνταξη της επιταγής ως δικηγορική αμοιβή το **Υπέρογκο** ποσό των 32.815 €, που αντιστοιχεί στο ποσό της επιδικασθείσας

δικαστικής δαπάνης με την υπ' αριθμόν 40/2021 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ρόδου (τακτική διαδικασία) για τη σύνταξη της επιταγής.

Η διάταξη του άρθρου 72 του Δικηγορικού Κώδικα είναι μη εφαρμοστέα διότι το περιεχόμενό της προσκρούσει στα άρθρα 4, 25 § 1, 3 του Συντάγματος καθόσον παραβιάζει την αρχή της αναλογικότητας με βάσει τα προαναφερθέντα στη προηγούμενη παράγραφο, καθόσον η αμοιβή είναι υπέρογκη και ο καθορισμός της αμοιβής στο ύψος αυτό ήταν ακατάλληλος - μη συμβατός με το είδος της παρασχεθείσας εργασίας του δικηγόρου.

Λάβετε δε υπόψη σας ότι έχει κριθεί (βλ. 17/2025 ΑΠ) ότι :

«Με το άρθρο 25 παρ. 1 του Συντάγματος, όπως αυτό ισχύει μετά την αναθεώρηση του με το από 6/17-4-2001 Ψήφισμα της Ζ' Αναθεωρητικής Βουλής, ορίζεται ότι "οι κάθε είδους περιορισμοί που μπορούν κατά το Σύνταγμα να επιβληθούν στα δικαιώματα του ανθρώπου ως ατόμου και ως μέλους του κοινωνικού συνόλου πρέπει να προβλέπονται είτε απευθείας από το Σύνταγμα είτε από το νόμο, εφόσον υπάρχει επιφύλαξη υπέρ αυτού και να σέβονται την αρχή της αναλογικότητας". Με την νέα αυτή διάταξη ο αναθεωρητικός νομοθέτης επέλεξε να κατοχυρώσει ρητά, από το όλο σύστημα των εγγυήσεων για τα επιτρεπτά όρια των επιβαλλόμενων στα ατομικά δικαιώματα νομοθετικών περιορισμών, την εγγύηση εκείνη που είναι γνωστή ως αρχή της αναλογικότητας. Απέκτησε έτσι ρητή συνταγματική υφή η αρχή αυτή, η οποία, ωστόσο, και προηγουμένως αναγνωριζόταν ως αρχή συνταγματικής ισχύος, που απορρέει από την ίδια την έννοια του κράτους δικαίου, αλλά και από την ουσία των θεμελιωδών ατομικών δικαιωμάτων, τα οποία, ως έκφραση της γενικότερης ελευθερίας του ατόμου, δεν πρέπει να περιορίζονται από την κρατική εξουσία περισσότερο από όσο είναι αναγκαίο για την προστασία των δημόσιων συμφερόντων. Η αρχή αυτή, υπό την έννοια του τηρητέου μέτρου της εύλογης αντιστάθμισης προσφοράς και οφέλους, που αποτελεί όπως προαναφέρθηκε κανόνα συνταγματικής βαθμίδας, επενεργεί σε κάθε είδους κρατική δραστηριότητα, καθώς και όταν πρόκειται για αντικρουόμενα συμφέροντα στο πεδίο του ιδιωτικού δικαίου, αφού η έκταση της αρχής αυτής δεν περιορίζεται μόνο σε ορισμένες περιοχές του δικαίου, αλλά, όπως προαναφέρθηκε, και πριν από την ρητή συνταγματική της κατοχύρωση, διέτρεχε το σύνολο της έννομης τάξης και συνεπώς πρέπει να λαμβάνεται υπόψη κατά την ερμηνεία και εφαρμογή οποιουδήποτε κανόνα δικαίου. Άλλωστε, με ρητή διατύπωση στο άρθρο 25 παρ. 1 του Συντάγματος η θεσπιζόμενη από αυτήν προστασία των δικαιωμάτων του ανθρώπου ως ατόμου ισχύει και "στις σχέσεις των ιδιωτών στις οποίες προσιδιάζει", και οριοθετείται έτσι η υποχρέωση και των αρμοδίων δικαιοδοτικών οργάνων, όταν επιλαμβάνονται της επίλυσης ιδιωτικών διαφορών, να τις επιλύουν κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να υπάρχει μια δίκαιη ισορροπία ανάμεσα στα αντιτιθέμενα συμφέροντα, με παράλληλη προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων. Συγκεκριμένα πρέπει, τα λαμβανόμενα μέτρα και οι έννομες συνέπειες, να είναι πρόσφορα (κατάλληλα) για την πραγμάτωση του επιδιωκόμενου σκοπού, αναγκαία, υπό την έννοια να συνιστούν μέτρο, το οποίο σε σχέση με άλλα δυνάμενα να ληφθούν μέτρα να επάγεται τον ελάχιστο δυνατό περιορισμό για τον διάδικο σε βάρος του οποίου απαγγέλλονται, και αναλογικά υπό στενή έννοια, δηλαδή να τελούν σε ανεκτή σχέση με τον επιδιωκόμενο σκοπό, προκειμένου η αναμενόμενη ωφέλεια να μην υπολείπεται της βλάβης που προκαλούν. Ενόψει τούτων, δεν καταλείπεται αμφιβολία ότι η ως άνω συνταγματική διάταξη, έστω και αν ρητά δεν αναφέρεται σε αυτήν, απευθύνεται και στον δικαστή, όσον αφορά τις σχέσεις των διαδίκων, καθιερώνοντας αυτήν ως δεσμευτική δικαιοϊκή αρχή, όπως και άλλες τέτοιες αρχές που διατρέχουν το δίκαιο και είναι δεσμευτικές (αρχή του σεβασμού της αξίας του ανθρώπου, αρχή της δίκαιης δίκης κλπ). Εξάλλου, η αρχή αυτή, ως διάχυτη στην έννομη τάξη,

υπερβαίνει τα όρια της ρητής συνταγματικής κατοχύρωσης της, με την οποία πάντως αναδείχθηκε η σημασία της ως βασικής εγγύησης για την προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων, οφείλει δε ο δικαστής κατά την ερμηνεία και την εφαρμογή των διατάξεων της κοινής νομοθεσίας, που άπτονται των δικαιωμάτων αυτών να προστρέχει στο κρίσιμο για την όλη έννομη τάξη περιεχόμενο της συνταγματικής αρχής της αναλογικότητας, που όπως αναφέρθηκε απορρέει από την αρχή της ισότητας και την αρχή του κράτους δικαίου. Αποτελεί την αντίστροφη μορφή της απαγόρευσης της κατάχρησης δικαιώματος, όταν το ασκούμενο δικαίωμα υπερβαίνει τα ακραία όρια που θέτουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη, καθώς και ο οικονομικός και κοινωνικός σκοπός του δικαιώματος. Στην περίπτωση δε υπέρβασης της αρχής της αναλογικότητας πρόκειται για δυσαναλογία μέσου προς το σκοπό, δηλ. το ασκούμενο δικαίωμα έχει απολέσει την αναλογία του προς τον επιδιωκόμενο σκοπό και συνακόλουθα η άσκηση του είναι απαγορευμένη. Επομένως, όπως και η κατάχρηση δικαιώματος, που αποτελεί απαγορευτικό κανόνα, και οριοθετεί αρνητικά την άσκηση των δικαιωμάτων, έτσι και η αρχή της αναλογικότητας αποτελεί κανόνα δικαίου (γενική νομική αρχή), η οποία προσδιορίζει την τελολογική λειτουργία των πάσης φύσεως δικαιωμάτων και του ιδιωτικού δικαίου. Από τα ως άνω συνάγεται, ως γενική νομική αρχή, ότι η έννομη συνέπεια που είτε προβλέπεται από κανόνα δικαίου κατώτερης τυπικής ισχύος από εκείνες του Συντάγματος, είτε απαγγέλλεται από δικαστικό ή διοικητικό όργανο, πρέπει να τελεί, σε σχέση ανεκτής αναλογίας προς το αντίστοιχο πραγματικό, δηλ. να μην υπερβαίνει τα όρια όπως διαγράφονται από τα δεδομένα της κοινής πείρας και της κοινής περί δικαίου συνείδησης σε ορισμένο τόπο και χρόνο, όπως αποτυπώνονται με την συνήθη πρακτική των δικαστηρίων. Η κρίση δηλαδή του ουσιαστικού δικαστηρίου πρέπει να μην παραβιάζει την αρχή της αναλογικότητας, ούτε να υπερβαίνει τα ακραία όρια της διακριτικής του ευχέρειας, που αποτελεί, γενική αρχή του δικαίου και μέσο ελέγχου της κρίσης του δικαστηρίου, χωρίς να υπάγεται στην έννοια της αναλογικότητας. Ενόψει αυτών, αν διαπιστώνεται παραβίαση της προβλεπόμενης από το άρθρο 25 παρ. 1 αρχής της αναλογικότητας, αλλά και όταν διαπιστώνεται υπέρβαση, από το δικαστήριο της ουσίας, των ακραίων ορίων της διακριτικής του ευχέρειας, ελέγχονται ως πλημμέλειες, του άρθρου 559 αρ. 1 και 19 **ΚΠολΔ** (ΟΛΑΠ 10/2017, ΑΠ 189/2023). Περαιτέρω, σύμφωνα με το άρθρο 559 αρ. 1 του **ΚΠολΔ**, αναίρεση επιτρέπεται μόνο αν παραβιάστηκε κανόνας του ουσιαστικού δικαίου στον οποίο περιλαμβάνονται και οι ερμηνευτικοί κανόνες των δικαιοπραξιών. Ο κανόνας δικαίου παραβιάζεται, αν δεν εφαρμοστεί, ενώ συνέτρεχαν οι πραγματικές προϋποθέσεις για την εφαρμογή του, ή αν εφαρμοστεί, ενώ δεν συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις αυτές, καθώς και αν εφαρμοστεί εσφαλμένα, η δε παραβίαση εκδηλώνεται είτε με ψευδή ερμηνεία του κανόνα δικαίου, δηλαδή όταν το δικαστήριο της ουσίας προσέδωσε σε αυτόν έννοια διαφορετική από την αληθινή, είτε με κακή εφαρμογή του, δηλαδή με εσφαλμένη υπαγωγή σ' αυτόν των περιστατικών της ατομικής περίπτωσης που καταλήγει σε εσφαλμένο συμπέρασμα με τη μορφή του διατακτικού (ΟΛΑΠ 1/2022, ΟΛΑΠ 6/2019, ΟΛΑΠ 1/2016, ΟΛΑΠ 2/2013, ΟΛΑΠ 7/2006). Με τον λόγο αυτό αναίρεσης ελέγχονται τα σφάλματα του δικαστηρίου της ουσίας κατά την εκτίμηση της νομικής βασιμότητας της αγωγής και των ισχυρισμών (ενστάσεων) των διαδίκων, καθώς και τα νομικά σφάλματα του ανωτέρω δικαστηρίου κατά την έρευνα της ουσίας της διαφοράς. Ελέγχεται δηλαδή, εάν η αγωγή, ένσταση κλπ., ορθώς απορρίφθηκε ως μη νόμιμη ή αν κατά παράβαση ουσιαστικού κανόνα δικαίου έγινε δεκτή ως νόμιμη ή απορρίφθηκε ή έγινε δεκτή κατ' ουσία (ΟΛΑΠ 1/2022, ΟΛΑΠ 3/2020). Περαιτέρω, λόγος αναίρεσης ο οποίος στηρίζεται επί εσφαλμένης προϋπόθεσης, πράγμα που συμβαίνει, όταν υποστηρίζεται με αυτόν ότι η προσβαλλομένη απόφαση δέχθηκε ή δεν δέχθηκε ορισμένα πραγματικά γεγονότα, ενώ από την τελευταία προκύπτει το αντίθετο, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος (ΑΠ 342/2023, ΑΠ 1238/2022, ΑΠ 630/2020). ...Με τη διάταξη του άρθρου 58 παρ. 5 του Ν. **4194/2013** (Κώδικας Δικηγόρων), που εφαρμόζεται εν προκειμένω, ως εκ του χρόνου επίδοσης της ένδικης επιταγής προς εκτέλεση μετά τις 27-9-2013, (ημερομηνία έναρξης ισχύος του νέου Δικηγορικού Κώδικα), ορίζεται ότι "Οι αμοιβές μπορούν να αυξηθούν και αυτεπάγγελα από το δικαστήριο, ανάλογα με την επιστημονική εργασία, την αξία και το είδος της υπόθεσης, του χρόνου που απαιτήθηκε,

τις εκτός έδρας μεταβάσεις, τη σπουδαιότητα της διαφοράς, των ειδικότερων περιστάσεων και κάθε είδους δικαστικών ή εξώδικων ενεργειών. Αντίθετα, σε περίπτωση που το αίτημα της αγωγής κριθεί υπέρωκο, αλλά δεν μπορούσε να έχει αξιολογηθεί από το δικηγόρο ελλείψει πραγματικών στοιχείων, ο δικαστής ή το δικαστήριο και αυτεπάγγελα μπορεί να προσδιορίσει τη νόμιμη αμοιβή με βάση το ποσό που έπρεπε να ζητηθεί με την αγωγή είτε κατά την εκτίμηση του είτε λόγω περιορισμού του αιτήματος της αγωγής κατά συμμόρφωση του δικηγόρου προς έγγραφη εντολή του εντολέα του ή του αντιπροσώπου του". Περαιτέρω, με τη διάταξη του άρθρου 72 παρ. 1 του ίδιου ως άνω Ν. [4194/2013](#), ορίζεται ότι "Για τη σύνταξη της επιταγής προς εκτέλεση τίτλων εκτελεστών, η αμοιβή του δικηγόρου ορίζεται στο σύνολο της δικαστικής δαπάνης, όπως αυτή επιδικάστηκε από το δικαστήριο". Η τελευταία αυτή διάταξη είναι ειδικότερη σε σχέση με την προαναφερθείσα του άρθρου 58 παρ. 5 του Ν. [4194/2013](#), αφού αυτή αφορά αποκλειστικά την αμοιβή του δικηγόρου για τη σύνταξη επιταγής προς εκτέλεση. Ο τρόπος καθορισμού της δικηγορικής αμοιβής για τη σύνταξη επιταγής προς εκτέλεση, σύμφωνα με το Ν. [4194/2013](#) που εφαρμόζεται εν προκειμένω, έχει μεταβληθεί σε σχέση με τον παλαιότερα ισχύοντα Δικηγορικό Κώδικα (άρθρο 127 Ν. 3026/1954) κατά τον οποίο, η ελάχιστη οφειλόμενη αμοιβή "κανονιζόταν" σε (μεταλλικές) δραχμές ανάλογα με το δικαστήριο που είχε εκδώσει τον εκτελεστό τίτλο και σε κάθε περίπτωση δεν μπορούσε να υπερβαίνει το 1/4 του ποσού της οφειλής που αφορούσε τον εκτελεστό τίτλο. Η νομοθετική αυτή μεταβολή έλαβε χώρα προκειμένου, όπως γίνεται δεκτό στη θεωρία και νομολογία, η ούτω προσδιοριζόμενη αμοιβή των δικηγόρων για τη σύνταξη της επιταγής προς εκτέλεση, αφενός μεν να διαλύσει κάθε πιθανή αμφιβολία για το νόημα της σχετικής διάταξης και έτσι να αποφύγει ερμηνευτικά ζητήματα που είχαν ανακύψει στο παρελθόν από το προαναφερθέν άρθρο 127 του Ν. 3026/1954, όπου για τη σχετική αμοιβή προβλεπόταν ελάχιστο και ανώτατο όριο, όπως προεκτέθηκε, και είχε σαν αποτέλεσμα τον καθορισμό της από τα Δικαστήρια με βάση την επιστημονική εργασία, το χρόνο που καταναλώθηκε, κλπ και αφετέρου να λειτουργήσει ως κίνητρο προς τον οφειλέτη να ικανοποιήσει τις αξιώσεις του δανειστή χωρίς την παρεμβολή της εκτελεστικής διαδικασίας και να αποφύγει την καταβολή σημαντικών ποσών ως αμοιβή της σύνταξης επιταγής προς εκτέλεση. Γεννάται όμως ζήτημα ερμηνείας της πιο πάνω διάταξης, περί του αν η οριζόμενη σύμφωνα με αυτήν αμοιβή του δικηγόρου για τη σύνταξη της επιταγής προς εκτέλεση ως ισόποση με το σύνολο της δικαστικής δαπάνης που επιδίκασε το Δικαστήριο και για τον καθορισμό της έλαβε υπόψη, μεταξύ άλλων, αμοιβές πραγματογνωμόνων, δικαστικών επιμελητών, δικαστικό ένσημο κλπ, δηλαδή ποσά μη σχετιζόμενα με οποιαδήποτε εργασία ή ενέργεια του δικηγόρου και χωρίς να λαμβάνεται υπόψη οποιοδήποτε άλλο κριτήριο, είναι σύμφωνη με την συνταγματικά κατοχυρωμένη αρχή της αναλογικότητας και σε αντίθετη περίπτωση, αν τούτο(συμβατότητα προς την αρχή της αναλογικότητας) μπορεί να επιτευχθεί με βάση τα κριτήρια της προαναφερόμενης διάταξης του άρθρου 58 παρ. 5 του Ν. [4194/2013](#). Ο Αρειος Πάγος με την υπ' αριθμ. 1989/2022 απόφαση του, έχοντας να ερευνήσει πλημμέλεια από τον αριθμό 1 του άρθρου 559 του [ΚΠολΔ](#), με την αιτίαση της εσφαλμένης εφαρμογής της ίδιας διάταξης του άρθρου 72 του Ν. [4194/2013](#), χωρίς να κρίνει ευθέως τη συμβατότητα της πιο πάνω διάταξης με την αρχή της αναλογικότητας, έκρινε, ότι με το να οριστεί η αμοιβή του δικηγόρου για τη σύνταξη επιταγής προς εκτέλεση στο σύνολο της δικαστικής δαπάνης, όπως αυτή επιδικάστηκε από το Δικαστήριο ορθά εφαρμόστηκε το άρθρο 72 του [ΚΠολΔ](#) και απέρριψε τον πιο πάνω από τον αριθμό 1 του άρθρου 559 του [ΚΠολΔ](#) λόγο αναίρεσης. Η άποψη αυτή, και μεν φαίνεται σύμφωνη με τη γραμματική διατύπωση της εφαρμοσθείσας διάταξης, πλην όμως σε πολλές περιπτώσεις, όπως σε υποθέσεις με αντικείμενο δίκης με μεγάλα ποσά, οπότε και η δικαστική δαπάνη είναι ιδιαίτερα υψηλή, η αμοιβή του δικηγόρου για τη σύνταξη της επιταγής προς εκτέλεση είναι ομοίως ιδιαίτερα υψηλή, ενώ στις περιπτώσεις που συμψηφίζεται η δικαστική δαπάνη, με συνέπεια για τη σύνταξη της επιταγής προς εκτέλεση να μην προβλέπεται σχετική αμοιβή από την ως άνω διάταξη, ανακύπτει ζήτημα για τον τρόπο καθορισμού αυτής και περαιτέρω για το αν παραβιάζεται, ενδεχομένως, η αρχή της αναλογικότητας, κατά την έννοια που προεκτέθηκε στη νομική σκέψη που προηγήθηκε.»

Και εν τέλει παραπέμφθηκε το ζήτημα αυτό προς λύση, στην Ολομέλεια του Αρείου Πάγου.

Συνεπώς πρέπει να ακυρωθεί η επιταγή για τον λόγο αυτό.

Επειδή, η από 24-06-2024 (σχετικό 01) επιστολή μου προς τον Πρωθυπουργό της χώρας, κοινοποιούμενη όπου σε αυτήν αναφέρεται, έχει αίτιο και έρεισμα το περιεχόμενο της με αριθμό κατάθεσης 300/2019 ανταγωγής μου, στο ιστορικό της οποίας εκτίθενται τα μακροχρόνια κατά εμού δρώμενα των αντιδίκων μου και επί της οποίας εκδόθηκε η υπ' αριθμόν 40/2021 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ρόδου.

Επειδή, για την με αριθμό εισερχομένου 3517/05-07-2024 (σχετικό 02) της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Ρόδου αίτηση μου προς την Αξιότιμη Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου Κυρία Γεωργία Ευθ. Αδειλίνη, κοινοποιούμενη προς την Αξιότιμη Εισαγγελέα Πρωτοδικών Ρόδου Κυρία Αιμιλία – Σοφία Μέρη και με αίτημα την ποινική εξιχνίαση της από 24-06-2024 επιστολής μου προς τον Πρωθυπουργό της χώρας, σχηματίστηκε η με Α.Β.Μ.: Ε2024/4033 Δικογραφία.

Επειδή, για την με Α.Β.Μ.: Ε2024/4033 σχηματισθείσα δικογραφία, κλήθηκα και κατέθεσα στις 14-10-2024 (σχετικό 03) στην Υποδιεύθυνση Ασφαλείας Ρόδου σχετικά με όσα μακροχρόνια υπόκειμαι από τον Ανδρέα Φραγκίσκου Μαντζόν.

Επειδή, η με Α.Β.Μ.: Ε2024/4033 Δικογραφία βρίσκεται σε προκαταρκτική εξέταση, όπως προκύπτει από την 01-07-2024 (σχετικό 04) ηλεκτρονικά εκδοθείσα κατάσταση της.

Επειδή, η είσπραξη των δικαστικών εξόδων κατ' άρθρο 9 παράγραφος 6 του νόμου 3226/2004 **δεν** μπορεί να επιδιωχθεί με αναγκαστική εκτέλεση **πριν** πάψουν να υπάρχουν οι προϋποθέσεις για την παροχή του ευεργετήματος πενίας ή της νομικής βοήθειας και βεβαιωθεί τούτο από τον αρμόδιο δικαστή (ΑΠ 1452/2021 Νόμος, ΑΠ 895/2018 Νόμος, ΑΠ 2069/2013 Νόμος, ΑΠ 1403/2012 ΧρΙΔ 2013.282)

Επειδή, οι λόγοι της ανακοπής μου είναι νόμιμοι, βάσιμοι και αληθινοί.

Επειδή, το Δικαστήριο σας είναι καθ' ύλη και κατά τόπο αρμόδιο.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΖΗΤΩ

Να ακυρωθεί το υπ' αριθμόν 277/2025 απόγραφο της υπ' αριθμόν 40/2021 αποφάσεως του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ρόδου (τακτική διαδικασία).

Άλλως, να ανασταλεί η εκτέλεση του έως αμετακλήτως τελεσιδικίας της με Α.Β.Μ.: Ε2024/4033 σχηματισθείσας δικογραφίας **και** κατά του Ανδρέα Φραγκίσκου Μαντζόν.

Να ακυρωθεί η από 25-06-2025 επιταγή πληρωμής του δικηγόρου Ρόδου Μηνά Τσέρκη.

Ρόδος 1-7-2025

Ο πληρεξούσιος δικηγόρος
Αναστάσιος Ε. Μπακαλουμας

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Ε. ΜΠΑΚΑΛΟΥΜΑΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
Ηρώων Πολυτεχνείου 28 - 30, Ρόδος
Τηλ. & Fax: 2241022036, E-mail: bakalum2@yahoo.com
ΑΦΜ - 047885372 - Δ.Ο.Υ. ΡΟΔΟΥ 7542

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΡΟΔΟΥ
ΤΜΗΜΑ ΜΟΝΟΜΕΛΟΥΣ

ΕΚΘΕΣΗ ΚΑΤΑΘΕΣΗΣ ΔΙΚΟΓΡΑΦΟΥ
ΕΙΔΙΚΗΣ ΠΙΝΑΚΙΟΥ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΩΝ - ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

ΑΡΙΘΜ. 594/2025

Στη Ρόδο και στο Γραφείο του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ρόδου, σήμερα την 2/7/2025 ημέρα ΤΕΤΑΡΤΗ και ώρα 10:57 πμ εμφανίστηκε στον/η Γραμματέα του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ρόδου ΘΕΟΔΩΡΑΚΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ, ο/η δικηγόρος Ρόδου ΜΠΑΚΑΛΟΥΜΑΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ (ΑΜ ΔΣΡ:513) και κατέθεσε το παραπάνω δικόγραφο.

Για την παραπάνω πράξη συντάχθηκε η έκθεση αυτή, η οποία υπογράφεται νόμιμα.

Ο/Η Καταθέσας/-ασα

Ο/Η Γραμματέας

ΜΠΑΚΑΛΟΥΜΑΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ (ΑΜ
ΔΣΡ:513)

ΘΕΟΔΩΡΑΚΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

ΠΡΑΞΗ ΟΡΙΣΜΟΥ ΣΥΖΗΤΗΣΗΣ

Αίθουσα Δικαστηρίου: Ακροατήριο του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ρόδου

Ημερομηνία συζήτησης: **21/10/2025**

Αριθμός πινακίου: **75**

Ημέρα: **ΤΡΙΤΗ** και ώρα 09.00 π.μ.

Ρόδος, 2/7/2025

Ο/Η Γραμματέας

ΘΕΟΔΩΡΑΚΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

Ακριβές Αντίγραφο

Ρόδος, 2/7/2025

Ο/Η Γραμματέας

ΘΕΟΔΩΡΑΚΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

